

sytyttääkseen niillä uuden tulen.

Uunin sydämessä eli domovoi, perheen kantaisän henki, joka huolehti perheen hyvinvoinnista ja jota kutsuttiin hellitellen "ukiksi". Kun talon isäntä lähti matkalle, hänen vaimonsa tapasi peitellä tarkoin uuninsuun, jotta domovoi ei lähtenyt isännän mukaan. Domovoita ei pelätty niin kuin muita ylluonnollisia olioita, sillä vaikka se olikin pahankurinen, se ei luonnoltaan voinut vahingoittaa sitä perhettä, jonka kanssa se eli, ellei sitä suututettu.

Harvat ihmiset onnistuivat koskaan näkemään domovoita edes vilaukselta, mutta sen kerrottiin näyttävän pikkuruiselta äijänkäppyrältä, jonka ruumis oli kauttaaltaan - anturoita ja kämmeniä myöten - untuvaisen karvan peittämä. Vain nenä ja kaksi kirkasta silmää pilkistivät esiin karvapörrön seasta.

Domovoi asui uunissa, mutta yhtä usein sen saattoi tavata navetasta tai tallista, sillä se oli hyvin kiintynyt maatalan eläimiin. Kun talonpoika osti uuden elikon, hän kävelytti sitä usein pihamaalla, jotta domovoi varmasti hyväksyisi sen värin, ja pyysi tätä toivottamaan tulokkaan tervetulleeksi karjasuojaan. Domovoi rakasti hevosia ja syöti niille makupaloja öisin ja harjasi ja ruokkosi niitä palmikoiden sievästi hännän ja harjan.

Oli kerran kaksi talonpoikaa, jotka elivät naapuruksina. Toisella oli useita hienoja, kiiltäviä hevosia, kun taas toisen hevoset olivat laihoja ja kivullosia. Onnekas talonpoika arveli, että joku varmaankin kävi syöttämässä

hänen hevosiaan yöllä. Niinpä hän päätti pitää vahtia.

Piilopaikastaan hän näki hyvin tummaihoisen pikkuisen äijän menevän hänen hevostensa luo. Muukalainen silitteli ja ruokkosi niitä jutellen niille kaiken aikaa hiljaisella äänellä. Sitten hän valjasti yhden hevosista rattaiden eteen ja lähti hakemaan vettä, juotti kaikki hevoset ja katosi.

Aamulla talonpoika huomasi, että hänen vesitynnyrinsä oli yhä täysi. Niinpä domovoin, sillä hän oli varma että se juuri äijä oli ollut, oli täytynyt täyttää se uudestaan myöhemmin.

Talonpoika ei pitänyt siitä, että sellainen epäpuhdas haltia saastutti hänen juomavettänsä, ja niinpä hän, typerää kylläkin, kysyi naapuriltaan, mitä hänen pitäisi tehdä. Naapuri suorastaan kihelmöi ajatellessaan, että saisi toisen onnen kääntymään, sillä hän kadehti tämän hevosia. "Miksi et poraisi reikää tynnyriin?" naapuri ehdotti. "Päivällä voit panna reikään tapin, jonka sitten yöllä otat pois."

Seuraavan kerran kun domovoi yritti kaviouralla täyttää tynnyriä, se huomasi tehtävän mahdottomaksi, koska vesi pulppusi pois reikästä. Raivoissaan se alkoi potkia hevosia. Se särki karjasuojan pirstaleiksi ja tappoi lopulta karjan ja hevoset.

Kun talonpoika heräsi aamulla ja näki mitä oli tapahtunut, hän itki hädissään, mutta mitään ei ollut enää tehtävissä. Omaan typeryyttään hän oli menettänyt domovoinsa suopeuden.

